

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.312/2013/8.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2013. november 14. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. június 12. napján kihirdetett **4.B.486/2013/17.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A vádlott cselekményét rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] minősíti.

A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát **6 (hat) évre enyhíti.**

A szabadságvesztést **fegyházban** kell végrehajtani.

Megállapítja, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés **kétharmad** részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a fogvatartás helyének, valamint a vádlott tartózkodási helyének feltüntetését **mellőzi.**

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült **7.620.-(hétezer-hatszázhusz) Ft** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntettében [Btk. 321. § (1) bekezdés (4) bekezdés a) pont] és ezért őt 8 év fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek

lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, illetőleg a bűncselekmény eszközeinek elkobzásáról. Kötelezte továbbá a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Eljárási szabálysértést észrevételezett, összességében kizárólag az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett jogszabály módosításra tekintettel az ítélet megváltoztatására, a 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. tv. rendelkezéseinek alkalmazására, azaz a bűncselekmény Btk. 365. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntettének történő minősítésére, szabadságvesztés büntetés kiszabására, a szabadságvesztés fegyházban történő végrehajtása elrendelésére, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítására, egyebekben pedig a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a vádlott személyében jelentkező enyhítő körülményeket és indítványozta, hogy az ítélőtábla rendelje el a vádlott elmeorvos szakértői vizsgálatát arra tekintettel, hogy a bűncselekmény passzív alanya, **(tanú neve)** is utalt vallomásában arra, hogy a vádlott zavartan viselkedett.

Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezések a jogszabályváltozásra figyelemmel alaposak voltak.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le.

Ahogy azt a főügyészi indítvány is tartalmazta, eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a 2013. június 12. napján megtartott tárgyaláson a nyomozati iratok 12-13. lapszám alatti rendőri jelentést ismertette annak ellenére, hogy az kizárólag **(tanú neve)** tanúvallomását tartalmazta. A Be. 168. § (1) bekezdés harmadik mondata szerint ugyanis a tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető, így az ezen eljárási szabály megsértésével készített rendőri jelentés bizonyítékként történő értékelése is eljárási szabálysértést valósít meg, ezért az ítélőtábla azt a bizonyítékok köréből mellőzte, amely azonban nem eredményezte az ítélet megalapozatlanná válását.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési és indokolási kötelezettségének egyaránt eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és

szükséges körben és mélységben felvette és az ennek során beszerzett bizonyítékokat

egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta. A törvényszék az indokolási kötelezettségének eleget téve megfelelő indokát adta annak, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadta el, illetőleg miért vetette el a vádlott védekezésének azon részét, amely szerint a cselekmény elkövetése során használt játékfegyver csövében egy színes dugó volt.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján eljárva, az iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú ítélet tényállását csupán annyival egészítette ki, hogy a vádlottnak a (pénzinzézet megnevezése) Rt. felé 736.496,- Ft tartozása áll fenn, illetve hogy a vagyont nem egy házas ingatlan 1/6, hanem 1/3 tulajdoni hányada képezi.

Ezzel a kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélőtábla a felülbírálat alapjául elfogadta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tekintettel arra, hogy a vádlott vonatkozásában nem merült fel kétely a beszámítási képességét illetően, a vádlotti elmeállapot vizsgálatának szükségességét megalapozó orvosi iratok nincsenek, a bűncselekmény körülményei, így annak előre eltervezett, átgondolt volta, a megfontolt véghezvitele, a részletekre is kiterjedő vádlotti vallomás alapján nem indokolt a vádlott vonatkozásában az elmeorvos szakértői vizsgálat elrendelése, így a védelem erre irányuló bizonyítási indítványát elutasította.

Ez elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott által elkövetett bűncselekményt a cselekmény elkövetésekor és az elsőfokú ítélet meghozatalakor egyaránt hatályos 1978. évi IV. tv.-nek megfelelően minősítette azzal, hogy az elsőfokú ítélet a jogi indokolás körében elmulasztotta az elbíráláskor hatályos Btk., azaz az 1978. évi IV. tv. 137. § 4. a) pontjára történő hivatkozást, amely a jelenleg hatályos, a 2012. évi C. törvénnyel megállapított Btk. 459. § (1) bekezdés 5.pont 2. fordulata és a) pontjával azonos rendelkezést tartalmaz, amely szerint fegyveresen követi el a bűncselekményt, aki a bűncselekményt lőfegyver utánzatával fenyegetve követi el. Ezért ezen utóbbival a másodfokú bíróság a jogi indokolást kiegészítette.

Az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra figyelemmel az ítélőtábla a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálását a 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. tv. (Btk.) alapján is elvégezte. Ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott vonatkozásában az elbíráláskori törvény rendelkezései egyértelműen kedvezőbbek, hiszen az 1978. évi IV. tv. 321. § (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntette 5-től 15 évig terjedő szabadságvesztéssel, míg a 2012. évi C.

tv. 365. § (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntette 5-től csupán 10 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, továbbá kedvezőbbek a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezések is.

Erre tekintettel az 1978. évi IV. tv. 2. §-a és a jelenleg hatályos Btk., azaz 2012. évi C. tv. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján a jelen ügyben a bűncselekmény elbírálásakor hatályos törvényt kell alkalmazni. Ehhez képest a másodfokú bíróság a vádlott által elkövetett bűncselekményt rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] minősítette.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata kapcsán a másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, mely szerint tévesen tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként a rablás és a fegyveresen elkövetett rablás elszaporodottságára, ehelyett a vagyoni elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodottságát vette súlyosító körülményként figyelembe.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre tekintettel helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlott vonatkozásában jelentkező enyhítő körülmények túlsúlyára tekintettel indokolt a büntetési tétel középértékűtől [Btk. 80. § (2) bekezdése] a vádlott javára való eltérés.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés neme egyaránt törvényes volt, azonban kizárólag az időközben hatályba lépett új jogszabály rendelkezései alapján alkalmazandó enyhébb tételkeretre figyelemmel azok mértéke eltúlzottá vált. Ezért azokat az ítélőtábla a rendelkező részben írtak szerint enyhítette azzal, hogy a szabadságvesztés büntetés kiszabására a Btk. 35. § (1) bekezdése alapján, a közügyektől eltiltás alkalmazására a Btk. 61. § és 62. § alapján került sor azzal, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozataként a fegyház a Btk. 36. § (3) bekezdés ad) pontja alapján került megállapításra, tartamának meghatározása pedig a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdésének figyelembe vételével történt. A közügyektől eltiltást illetően kiegészítette az indokolást azzal, hogy a vádlott a büntetett előéletére és az általa elkövetett bűncselekmény jellegére valamint súlyára tekintettel nem méltó a közügyek gyakorlásában való részvételre.

A Btk. 38. § (1) bekezdésében írt rendelkezés alapján megállapította az ítélőtábla a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját is.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a bűncselekmény eszközeinek elkobzásáról azzal, hogy annak jogszabályi alapja immár a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja. Törvényes volt a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésben történő beszámítása is azzal, hogy annak jogszabályi alapja jelenleg a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket a jogszabályváltozásra tekintettel alaposan ítélte és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott fogvatartása helyének, valamint a tartózkodási helyének a feltüntetését mellőzte.

A Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja szerint az ítélet rendelkező részében fel kell tüntetni a vádlott nevét és személyi adatait. A személyi adatok körét a Be. 117. § (1) bekezdése tartalmazza, mely szerint egyebek között a lakóhely és a tartózkodási hely lakcímét kell rögzíteni.

A polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. tv. 5. § (2) bekezdése szerint a polgár lakóhelye annak a lakásnak a címe, amelyben a polgár él; a lakcímbejelentés szempontjából lakásnak tekintendő az egy vagy több lakóhelyiségből álló épület, vagy épületrész, amelyet a polgár életvitelszerűen otthonául használ, továbbá az a helyiség ahol valaki szükségből lakik, vagy amennyiben más lakása nincs, megszáll. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése szerint a polgár tartózkodási helye annak a lakásnak a címe, ahol - lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül - 3 hónapnál hosszabb ideig tartózkodik, míg ugyanezen szakasz (4) bekezdése szerint a lakcím a bejelentett lakóhely, illetve tartózkodási helynek a címe.

Valamely személy fogvatartásának helye a fenti rendelkezésekre figyelemmel nem tekinthető sem lakcímnek, sem tartózkodási helynek. Így mivel a Be. 117. § (1) bekezdésében található felsorolás taxatív, a fogvatartás helyének az ítélet rendelkező részében való rögzítésének nincs törvényes alapja, az szükségtelen.

A vádlott fellebbezési nyilvános ülésen akként nyilatkozott, hogy az elsőfokú ítéletben feltüntetett (Település, utca, házszám, emelet, ajtószám) szám alatti tartózkodási helye csupán egy albérlet volt, amely már megszűnt, így ennek mellőzésére a vádlott nyilatkozata alapján került sor.

Az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés eredményes volt, a másodfokú a bíróság a Be. 381. § (1) és (2) bekezdése alapján megállapította azt, hogy a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2013. november 14. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.312/2013/8. számú ítélete és jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a Szegedi Törvényszék 4.B.486/2013/17. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. november 14. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke